

af sig eller under sig, hvad man vil kalde det, har andre Kræfter, som kunne træde til, hvis Staten skulde blive berøvet ham selv. Derimod indrømmer jeg fuldt ud, at det ærede Mindretal har Ret, naar det siger, at Sagen ikke foreligger endnu saa fuldt oplyst, at man kan tage Standpunkt med roligt Sind, og jeg vil være tilbøjelig til ogsaa at være med til at standse Sagen paa det nuværende Standpunkt, saa meget mere som den ikke har nogensomhelst Udsigt til at blive fremmet i denne Samling. Naar vi først faae Sagen til tredie Behandling ind i Mai Maaned, og vi dog Alle maa haabe, at vi ikke skulle blive her hele Sommeren, er der slet ingen Udsigt til, at den vil blive til Lov iaar. Jeg vil være med til at standse Sagen saaledes, at det ligger aldeles frit for dette Thing at tage et hvilket som helst Standpunkt, naar den bringes ind igjen, og det vil kunne gjøres ved et lille Vndringsforslag til det ærede Medlems Forslag. Dette Forslag lyder saaledes: „Det Landstinget udtaler sin Samstemning i Regjeringens Ønske om snar Tilveiebringelse af et Afyl for uehlebredelige Landsfvage, men tillige tiltvæder den Anstuelse, at Staten helst bør tage dette Foretagende, saavelsom Ledelsen af de aandsfvage Børns Undervisning i sin Haand, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Naar man deraf udsletter Ordene fra „men tillige“ til „i sin Haand“, saa kommer Dagsordenen til at lyde saaledes: „Det Landstinget udtaler sin Samstemning i Regjeringens Ønske om snar Tilveiebringelse af et Afyl for uehlebredelig Landsfvage, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Jeg skal tillade mig at stille dette Forslag.

Bloug: Jeg maa maaske parallelisere det ærede Medlem fra 7de Kreds (S. Pedersen) og det ærede Medlem for 2den Kreds (Gaffner), som havde Ordet for lidt siden, deri, at de begge to pleie at se klart paa de Sager, som de behandle, og derfor beklager jeg, at de i denne Sag ikke have kunnet gjøre sig fri for den gamle, danske Skjæbnynd, at, naar man har forsaent en Sag i Aarhundreder, lægger man pludseligt overordentlig Vægt paa, om den bliver fremmet 4 Uger eller 4 Maaneber før eller senere, og er tilbøjelig til at forhaste sig. Thi, mine Herrer, ikke enhver Begyndelse er lige god; en Sag, der er daarligt begyndt, har ofte lidt større Skæde, end om den var bleven udsat et eller to Aar længere, og der er ingen Sandsynlighed for, at denne Sag vil blive godt begyndt paa denne Maade. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for 2den Kreds deri — og det har jeg udtalt i de rundeste Udtryk — at den Mand, som tilbyder sin Tjeneste her, har store Øvner; men det er besværlig pædagogiske Øvner, og her er Tale om lægevidenskabelig Behandling. Det er en Lægefag, mine Herrer. Det er et Afyl for hjernefyge Børn og Vorne,

som skal tilveiebringes, og det er aldeles ikke Undervisningsanstalter for mere eller mindre ilde stebte Børn. Lad være, at han er saa god en Pædagog, som han være vil — og han er vist en god Pædagog, — saa hører der saa ganske eminente, ja ligesvem ovenaturlig store Øvner til at kunne styre tolv saadanne Stiftelser paa engang og styre dem alle lige tilfredsstillende, at jeg ikke tror, at han er istand dertil. Det Foreliggende er noget Nyt, det er Noget, der ikke ligger for ham, det er Noget, der bør ledes udelukkende af en Læge. Derfor tror jeg ikke, det er heldigt, at Sagen bliver begyndt paa den foreslaede Maade. Hvad for Resten det Vndringsforslag angaar, som det ærede Medlem for 9de Kreds (Suel) har stillet, skal jeg ganske henstille, om man vil tage det eller ikke. Jeg vil ikke stemme for det; thi jeg tror ikke, at Thinget vil risikere Noget ved at erklære sig enig i den nedsatte Kommissionens særdeles vel affattede Betænkning, idet den udtaler, at Staten helst bør tage osv. Thi derved bindes Staten aldeles ikke, den fremtidige Afgjørelse foregribes ikke, der udtales ikke Andet af Landstinget, end hvad der er udtalt af Kommissionen. Men hvis de Herrer hellere ville være fri for at udtale dette, saa henstiller jeg ganske til dem, om de ville fæste denne Sætning bort. Jeg stemmer lige fuldt for Dagsordenen.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Der var i den sidste ærede Talers første Foredrag en eller anden Uttring, som kunde give mig Anledning til en Modbemærkning; men da det nu kun er Dagsordenen, som foreligger, skal jeg forbigaa det, saameget mere som jeg indrømmer, at det er mindre væsentlige Punkter, og anser Sagens Resultat for afgjort ved den Afstemning, der vil følge over Dagsordenen. Bliver Dagsordenen forkastet, antager jeg, at Nertallets Vndringsforslag, hvorved der Intet findes at erindre, blive vedtagne, og at vi saa ere komne et Skridt fremad i Sagen. Men medens jeg altsaa lader disse Ting ligge, er der et Par Uttringer af det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Bloug), som jeg skal tillade mig at komme tilbage til. Den ene og væsentligste var denne, at jeg gjorde et stort Nummer af det finansielle Spørgsmaal. Ja; kan gjerne være; jeg veed ikke, om man nu finder, at det var et større Nummer eller ei, eller i ethvert Fald, at det var et større end fornødent (Bloug: Det har jeg ikke sagt). Det ærede Medlem sagde, at jeg gjorde et stort Nummer ud af det, lidt større, end det behøvede at være; men jeg lader det ligge og søger mig aldeles ikke stødt derover. Jeg vil kun minde om, at man besværlig altsom ofte ved Forhandlinger med Rigsdagen er nødt til at gjøre et stort Nummer af finansielle Spørgsmaal; saa at det, hvis jeg har taget for stærkt paa Sagen,